

Prospect af Stockholm, seet fra „Kersenska trädgård“.

Bispen paa Borglum og hans Frænde.

Nu ere vi oppe i Jylland, heelt ovenfor Vildmosen; vi kunne høre „Bestervovvov“, høre, hvor det ruller, det er ganske nærved, men foran os løfter sig en stor Sandhøide, den har vi længe seet og vi høre endnu henimod den, langsommeligt høre vi i det dybe Sand. Oppe paa Sandhøiden ligger en stor gammel Gaard, det er Borglum Kloster, den største Fløi er endnu Kirken; derop komme vi nu i den sildige Aften, men Veivet er klart, det er lyse Nætter; man seer saa langt saa langt vidtomkring, over Mark og Mose ned til Aalborg Fjord, over Hebe og Eng lige ud over det mørkeblaae Hav.

Nu ere vi deroppe; nu rumle vi ind mellem Lo og Labe, og svinge om, ind ad Porten til den gamle Borggaard, hvor Lindetræerne staae i Række langs Muren; der have de Ly for Vind og Veir, derfor groe de, saa Grenene næsten skjule Vinduene.

Vi gaae op ad den steenlagte Vindeltrappe, vi gaae hen ad de lange Gange under det Bælleværts Loft, Vinden suser her saa underligt, ude eller inde, man veed ikke rigtig hvor det er, og saa fortæller man, ja man fortæller saa meget, man seer saa meget, naar man er bange, eller man vil gjøre Andre bange. De gamle afbøde Kanniker, siger man, glæde stille forbi os ind i Kirken, hvor Messen synges, man kan høre det i Vindens Suis; man bliver underligt stemt derved, man

tænker paa de gamle Tider — tænker, saa at man er i den gamle Tid.

— Der er Stranding paa Kysten, Bispens Folk ere derne, de skaane ikke dem, Havet skaanebe; Soen skjuler bort det røde Blod, som flød fra de kunstige Vandrer. Det strandede Gods er Bispens, og der er meget Gods. Spen ruller op Anker og Lønde fyldt med kostelig Viin til Klosters Kjelber, og i den er allerede fuldt op med Al og Mjød; der er fuldt op i Kjøkkenet med sælbede Dyr, med Pølse og Stinke; i Dammen berude sømner den fede Præsten og den lækkre Karubje. Bispens paa Borglum er en mægtig Mand; han har Land i Cie, og mere vil han vinde; Alt maa høre sig

Borglum Kloster.